Goede avond allemaal,

Sta me toe om eerst even iets ze zeggen over de grote context waarin we ons werk situeren.

Ongeveer twee derde van de naar schatting 60 miljoen mensen die op de vlucht zijn wereldwijd, zijn ontheemden in eigen land.
Ze zijn in hun eigen land op de vlucht voor conflicten, veralgemeend geweld en schendingen van mensenrechten.

Grote interne vluchtelingenstromen zijn door het UNHCH gerapporteerd in Pakistan, Colombia, de Democratische Republiek Congo, Ethiopië, de Filippijnen, Soedan, Somalië en Sri Lanka.

De ongeveer 20 miljoen vluchtelingen, die naar een ander land vluchten, verblijven voor het grootste deel in buurlanden. Zo wordt het overgrote deel van de vluchtelingen opgevangen in Afrika en in Oost- en zuid-Oost Azië.

We moeten de opdracht om de vluchtelingen op te vangen, die tot hier geraken, niet minimaliseren, maar toch ook de grote context niet uit het oog verliezen.

Het SIAL netwerk is ontstaan in 1999, vanuit een bezorgdheid voor,
en een solidariteit met de vluchtelingen die toen in Lubbeek woonden.

SIAL, Steunpunt Integratie Asielzoekers Lubbeek
In de enge betekenis van het woord zijn "asielzoekers" mensen die hier vanuit een derde land bescherming vragen tegen vervolging in hun eigen land en dus asiel vragen volgens de Conventie van Genève. Zolang de procedure duurt, worden zij officieel asielzoekers genoemd.

De eerste betekenis van asiel is "toevluchtsoord". In deze betekenis is SIAL ook gegroeid: we zijn solidair met mensen die een toevluchtsoord nodig hebben.

Meestal betreft het vluchtelingen, met of zonder papieren, met of zonder statuut. Het gebeurt ook dat we solidair een eind op weg gaan met mensen van bij ons, die een plaats zoeken waar ze gerespecteerd worden in hun noden en die verstrikt raken in de mallemolen een al te bureaucratische hulpverlening.

SIAL is GEEN LEDENVERENIGING, maar een NETWERK van mensen die solidair zijn met "asielzoekers".
Een netwerk van en met buren van vluchtelingen, schoolteams, gemeentelijke ambtenaren en mandatarissen, zorgverstrekkers, advocaten, milde schenkers, tolken....
In het concrete engagement voor meer solidariteit, vinden blijkbaar mensen van allerlei politieke en religieuze overtuigingen en verschillende achtergronden elkaar om samen te werken; ondertussen al lang niet allemaal meer uit Lubbeek. Zo werken samen: jong en oud, van alle kleuren, vrijwillig en professioneel.
Niet altijd gemakkelijk!
Er zijn discussies en verschillen in stijl en motivatie. Maar goed ook!
Want respect voor al die verschillen, en zoeken naar samenwerken staat centraal.
En we leren allemaal van elkaar: vrijwilligers en professionelen, mensen van verschillende culturen en achtergronden. Veel mensen die we vele jaren geleden onthaalden, zijn nu zelf mee actief in solidaire samenwerking.

De prijs wordt in dank aanvaard, en is een hulde aan al die mensen die alles verloren hadden en een lange moeilijke weg afleggen om in waardigheid, een nieuw leven op te bouwen; en aan allen die erkennen dat onze eigen strijd om ons leven in waardigheid te leiden en op te bouwen, onlosmakelijk verbonden is met die van onze medemensen.

Lilla Watson, een Aboriginal artieste en wetenschapster zei het zo:
“If you have come here to help me, you are wasting our time.
But if you have come because your liberation is bound up with mine, then let us work together.”

“Als je gekomen bent om me te helpen, verspil je onze tijd.
Maar als gekomen bent, omdat jouw bevrijding verbonden is met de mijne, laat ons dan samenwerken.”

Dank aan het gemeentebestuur van Lubbeek om de traditie van de vredesprijs verder te zetten en de voordracht van SIAL, door de Algemene ledenvergadering van de GRIS te bevestigen.
De 1000 Euro zal besteed worden zoals alle giften: voor individuele financiële ondersteuning van schoolkosten, cultuur en sport van de kinderen, taal- en beroepsopleidingen en andere kosten die de weg naar autonomie bevorderen, dringende humanitaire hulp. Het werk door de vrijwilligers blijft zoals steeds volledig onbezoldigd.

Ik wil graag eindigen met enkele citaten van wijze mensen:
Eerst een om ons alert te houden:
Rundhati Roy, een Indiase politieke activiste, die in 2004 de Sydney Peace Prize toegekend kreeg, vanwege de geweldloosheid van haar activisme.
In haar boek “Power Politics” zegt ze
“The trouble is that once you see it, you can't unsee it. And once you've seen it, keeping quiet, saying nothing, becomes as political an act as speaking out. There's no innocence. Either way, you're accountable.”
“Het probleem is dat, eens je het gezien hebt, je het niet meer NIET gezien kan hebben. En eens je het gezien hebt, dan wordt stil blijven, niets zeggen, evengoed een politieke daad als het ter sprake brengen. Er is geen onschuld. Hoe je het ook draait of keert, je bent verantwoordelijk”

Een tweede om onze ongerustheid om te zetten in engagement:

Zuster Jeanne Devos zegt het heel mooi:

"Het onrecht van mensen in slavernij en uitbuiting, discriminatie en geweld is een bedreiging voor vrede overal.
Rechtvaardigheid, eerbied en rechten voor ieder mens en kind, voor iedere groep, nationaliteit, kleur, godsdienst en ideologie is de vredesduif in onze hedendaagse wereld.
Ieder heeft iets waarmee hij /zij voor anderen geluk en vrede kan brengen. Ik geloof dat wij dagelijks mee vrede maken."

En tenslotte, als remedie tegen hoogdravendheid en overtrokken idealen, die ons kunnen blokkeren en ontmoedigen, spreken we met de woorden van onze Anita. Anita Huybens, die aan de basis ligt van deze mooie traditie in Lubbeek van de vredesprijs, en die we daarmee ook elk jaar herdenken in dankbaarheid voor wat ze voor ons allen blijft betekenen:
We zijn allemaal maar simpel menskens maar samen kunnen we veel bereiken.”